

NA STRÁŽNO PADÁ NOC

napsal Boali

bezejmenném stráženském hostinci dnes bylo neobvyklé ticho. Nehrála tu žádná hudba a místností šumělo jen tiché a opatrné šeptání hostů, tiché kroky krčmářky na kamenné podlaze a tlumené usrkávání štamgastů, kteří s nosy zabořenými do džbánek hleděli do prázdna. Kdyby všichni nebyli tak zaneprázdněni sami sebou, příchod mladé redgardky v krásné kápi z černého sametu by jistě vzbudil překvapení, možná i podezření. Takoví hosté do tohoto skrovného podzemního sklepení, které ani nemělo vlastní jméno, obvykle nechodili. Ale v dané chvíli nikdo téměř nepostřehl podivnou postavu, která se tu objevila a hned se zase rozplynula ve stínu.

Ty jsi Jomik?

Zavalitý muž středního věku přikývl. Jeho tvář vypadala starší, než ve skutečnosti byl. Pak se vrátil ke svému džbánu a mladá žena si k němu přisedla.

Jmenuji se Haballa, pravila, vytáhla váček s penězi a položila jej vedle džbánu svého souseda.

Jasně, zabručel Jomik a opět jí pohlédl do očí. "Koho potřebuješ zabít?"

Neotočila se, ale jen se otázala: "Je bezpečné o tom mluvit tady?"

Tady má každý svých starostí dost, takže se o druhý nestará. Kdybys teď odložila kyrys a začala tu tančit polonahá na stole, nikdo by si ani neodplivl, usmál se muž. "Tak čí smrt si přeješ?"

Vlastně ničím, odpověděla Haballa. "Spíš bych někoho potřebovala na chvíli tak nějak odklidit. Víš, nechci, aby utrpěl nějakou újmu, a proto potřebuju opravdového mistra. A tebe mi všichni doporučili jako nejlepšího."

A koho konkrétně máš na mysli? optal se Jomik dutě a opět pokračoval v pití.

Přítele přítele přítele mého přítele.

Jeden z těch přátel musí přece vědět, o kom to mluví, zavrčel muž. "O takovou práci já nestojím."

Haballa tiše vytáhla další váček s penězi, pak ještě další a přiložila je pijákovi k lokti. Chvilku na ni hleděl, pak mince vysypal a začal je počítat. Když skončil, otázal se. "Tak koho chceš odstranit?"

Poček ještě, usmála se dívka a zavrtěla hlavou. "Než se pustíme do podrobností, chci vědět, že jsi skutečným mistrem svého oboru a že tomu člověku příliš neublížíš. A že budeš taktní."

Záleží ti na taktnosti?, přerušil její partner počítání. "Tak já ti teda povím o jedné staré fušce, kterou jsem kdysi prováděl. Už je to - při Arkajovi, ani se mi tomu věřit nechce - víc jak dvacet let. Jsem poslední z těch, co to zažili na vlastní kůži. Bylo to ještě před válkou bukvic, pamatuješ se na ni?"

To jsem byla ještě malá.

No jistě, usmál se Jomic. "Každý ví, že král Lhotun měl staršího brácha Greklita, který umřel, je to tak? A pak měl ještě starší sestru Aubki, která si vzala daggerfallského krále. Ale pravda je, že ti starší bratři byli ve skutečnosti dva."

Vážně? Haballiny oči zasvítily zájmem.

Přísahám na holý pupek, uchechtl se. "Byl to neduživý a nanicovatý chlápek jménem Arthago, prvorozený krále a královny. Rodiče hned od začátku nebyli nijak nadšeni, že zrovna tenhle sušinka by se měl stát jejich dědicem, zvláště"

když královna pak porodila další dva prince, kteří vypadali mnohem schopněji. A tak si najali mě a moje hochy, abysme to první princátka nějak odstranili a vzbudili zdání, že ho s sebou odvedl místokrál nebo tak něco."

O tom jsem neměla ani ponětí! zašeptala mladá dáma.

Samozřejmě že ne, a o tom to právě je, zavrtěl Jomik hlavou. "Taktnost, přesně jak jsi říkala. Čapli jsme toho kluka, strčili ho do pytle a vyklopili ho v nějakých starých rozvalinách. Žádný rozruch, žádný povyk, stačilo pár dobrých chlapů, velký pytel a obušek."

A právě o něco takového mám zájem, pronesla Haballa. "O techniku. Můj, ehm, přítel, který má být odstraněn, je také slabý, tak jako ten princ. A nač jste měli ten obušek?"

To je naše náradí. Spousta věcí, které byly dřív dobré, se teď už nevyplatí jen proto, že lidi mají radši to, co se snáz používá, než to, co opravdu funguje. Hned ti to vysvětlím: průměrný člověk má na těle celkem sedmdesát jedna bolestivých bodů. Elfové a khajiiti, kteří jsou celkově citlivější, mají ještě o tři, respektive čtyři navíc. Argoňané a slimochy jich mají padesát dva a šedesát sedm, krátkým, tlustým prstem přitom ukázal na Haballu. "Šest na čele, dva na obočí, jeden na nose, sedm na hrdle, deset na hrudi, devět na bříše, tři na každý paži, dvanáct ve slabínách, čtyři na hlavní noze a pět na tý druhý."

To je šedesát tři, odvětila Haballa.

Ne, to teda není, zavrčel Jomik.

Ale je, odsekla dívka, kterou pobouřilo, že někdo pochybuje o jejich matematických schopnostech: "Šest plus dva plus dva plus sedm plus deset plus devět plus tři na jedné paži plus tři na druhé plus dvanáct plus čtyři plus pět. To je šedesát tři."

Něco jsem nejspíš vynechal, pokrčil Jomik rameny. "Hlavní je, že když se naučíš dobře zacházet s holí nebo s kyjem, můžeš těchhle míst mistrně využívat. Když to dobře umíš, můžeš zabíjet jen lehkým úderem nebo soupeře srazit k zemi, aniž bys mu způsobila jedinou modřinu."

To je úžasné, usmála se dívka. "A nikdo to nikdy nezjistil?"

A proč by to kdo dělal? Chlapcovi rodiče, král a královna, jsou teď mrtví. Ostatní děti žily v domnění, že jejich bratra si odvezl místokrál. A všichni moji partneři jsou už mrtví.

Zemřeli přirozenou smrtí?

Vždyť sama víš, že tady v Zátocě lidi obvykle přirozenou smrtí neumírají. Jednoho vysál nějaký upír, dalšího sklátil stejný mor, který sejmul královnu a prince Greklitha, další se zas nechal umlátit od jakýhosi lumpa. Když chceš zůstat naživu, musíš se držet pěkně stranou a být potichu, tak jako já. Jomik dopočítal mince. "Ty se toho chlapa asi fakt potřebuješ zbavit. Kdo je to?"

Radši ti to ukážu, odpověděla dívka, vstala a vykročila z krčmy, aniž by se ohlédla.

Jomik dopil a vyšel za ní. Noc byla chladná, neboť od Iliacké zátoky neustále vál všudypřítomný vítr a zdvihal do vzduchu celé víry listí. Haballa vystoupila z uličky vedle hospody a pokynula mu. Když se k ní přiblížil, vítr jí shodil kápi a odhalil pod ní zbroj s erbem stráženského krále.

Tlustoch odskočil a pokusil se uprchnout, ale dívka na něj byla příliš rychlá. Vzápětí už ležel na zádech a soupeřka mu na krk pevně tiskla koleno.

Když král usedl na trůn, strávil celé roky pátráním po tobě a tvých přísluhovačích, Jomiku. Nedal mi přesné pokyny, co s tebou mám udělat, až tě najdu, ale ty jsi mi poskytl dobrou inspiraci.

Pak z pasu vytáhla malý, silný obušek.

Jakýsi opilec, která se právě vypotácel z baru, pak z vedlejší uličky slyšel skuhravé úpění, doprovázené tichým, výhrůžným šepotem: "Zkusíme si to pořádně spočítat. Jedna. Dvě. Tři. Čtyři. Pět. Šest. Sedm..."